

S lítostí oznamujeme, že

11. prosince 2020 nás ve věku 76 let opustil

**pan MUDr. et
RNDr. Pavel Neshyba CSc.,**

dlouholetý člen ČSKB a primář OKB nemocnice v Kroměříži.

S kolegy Bedřichem Friedeckým, Josefem Kratochvílou a Ludkem Zahradníčkem jsme se rozhodli připojit k této smutné zprávě pár našich vzpomínek na Pavla z dob, kdy jsme měli úplně jiné myšlenky, než úvahy o nevyhnutelném konci života. No a mně se dostalo cti dát jim konečnou podobu.

Pavla jsem znal už od dob studií chemie na Přírodovědecké fakultě tehdejší UJEP v Brně. Tam jsme se ale blíže nestýkali, spíš jsme se jen potkávali. Asi 10 let po skončení studia nás svedla dohromady náhoda, když nás na ILFu ubytovali při nějaké školicí akci na jednom pokoji. Pavel měl už v té době vystudovanou medicínu a pracoval na OKB nemocnice v Mladé Boleslavi. Brzy po nástupu na oddělení totiž došel k názoru, že chemik bude rovnocenným partnerem lékařů jen když on sám bude lékařem. Proto se pustil do externího studia medicíny. Já jsem v roce 1971 chtěl zkusit to stejné, ale na LF mi řekli, že v nejbližších letech se dálkové studium nebude otevírat. Přitom jsem se dověděl i to, že v posledním otevřeném ročníku studuje Pavel. Jeho úspěšné studium medicíny mnohé známé překvapilo, např. i kolegu Zahradníčka. Ten znal Pavla z dob studia jako bonvivána, který, navzdory mimořádnému nadání, studiu moc nedal a věnoval se spíše ra-

dostem života. Dokresluje to i jeho vzpomínka na to, že Pavel zapomněl již hotovou diplomku v jednom restauračním podniku a musel ji napsat znovu.

Pak jsme se setkávali tu a tam na různých odborných akcích. Proto jsem zaregistroval i jeho odchod z Boleslavi na místo primáře OKB nemocnice v Kroměříži. V té době jsme trochu spolupracovali i po odborné stránce. S kolegu Kratochvílou jsme byli spoluautory jeho skript Analytická interference léčiv v klinické biochemii vydaných v roce 1988, Institutem pro další vzdělávání lékařů a farmaceutů pod kuratelou docenta Babjuka. S výše jmenovanými kolegy jsme se autorsky podíleli i na příručce Doporučené metody v klinické biochemii (Avicenum 1992).

Ovšem nejen vědou živ je člověk! Pavel byl, jak vzpomíná kolega Friedecký, průkopníkem dnes módní adrenalinové zábavy, která v jeho provedení nepotřebovala žádné ekonomické náklady. Stačilo si sednout do jeho auta na přední sedadlo spolujezdce. Člověku pak zůstaly celoživotní vzpomínky nejen na tu jízdu. To mohu plně potvrdit nejen já, ale i kolega Novák. Občas jsme jezdili „pracovně“ k Neshybům na chalupu Pavlovým autem. Bylo tam moc hezky, pokaždé jsme udělali kus práce, ale vždycky se nám ulevilo, když jsme cesty absolvovali bez újmy na zdraví. Zkrátka za volantem to byl nespoutaný živel a přitom, pokud jsme měli správné informace, nikdy neměl žádnou vážnější nehodu. Semtam nějakou pokutu sice dostal, ale kdo z nás ji nedostal ať hodí kamenem.

Po roce 2000 jsme se s Pavlem zúčastnili několika zahraničních odborných akcí, naposled v Berlíně v roce 2011. V té době už jsme byli v pravidelném kontaktu při spolupráci ve zdravotnické laboratoři Lab KM kolegy Nováka, který trval až do poloviny roku 2017. V těch letech jsem se dověděl i něco víc o jeho působení na postu lodního lékaře a jeho zájmu o myslivost, včetně několika návštěv SAFARI. Pak se, bohužel, dostavily zdravotní potíže, které jej postupně vyřadily z aktivního života a vedly až k jeho ukončení. Je to smutné, ale čeká nás to všechny. Pavel bude dál žít v našich vzpomínkách. Čest jeho památce!

Miloš Pollak